RELATS GUANYADORS DEL *IX CONCURS LITERARI "SANT JORDI"* PER ALUMNES D'ESO

1r.Premi: *Un any i mig*
Autora: Berta Sánchez Tabuenca (Escola Thau Sant Cugat, curs 3r,d'ESO-C)

546 dies. 13.104 hores. 786.240 minuts. 47.174.400 segons i comptant. Alguns simplement ho anomenen "un any i mig", però em sembla que dir-ho d'aquesta manera no fa justícia a quant et trobo a faltar, pare.

Estimat pare,

Ja fa 18 mesos que em vas dir adéu per marxar a la guerra, la paraula que ha aterroritzat el país des que vas marxar. I només penso que tornis.

Ja em coneixes, i no malgastaré tinta a dir-te com d'injust em sembla que a la guerra només hi hagi homes. Sí, necessiten persones fortes, però les dones com jo també hauríem de tenir l'oportunitat de valer-nos per nosaltres mateixes. Sí, pare, ho has llegit bé; ja sóc gran, ja tinc 15 anys. Espero que t'hagis recordat que avui és el meu aniversari. Però només vull que llegeixis atentament el que t'escriuré ara. No llegeixis les paraules; llegeix-me.

Et necessito aquí. Amb mi, amb la mare, amb el Pau i el Pere. No saps el que se sent al poble. El nostre poble, Boo, t'espera amb les braços oberts. La tensió, però, es palpa en l'ambient. Sí, a a família som nacionals, però Boo està dividit en nacionals i rojos, i aquestes diferències aconsegueixen que ja no ens fiem de ningú.

No em deixen sortir de casa, pare... diuen que no és segur, i ho entenc. Però no passa res, perquè quan trobo a faltar l'escalfor del sol, vaig a la cuina, el lloc de casa on hi ha més llum, i em quedo allà, tancant els ulls, amb trossos de cel i llum, desordenats però bells, esquitxant la meva pell, gaudint dels escassos instants on puc imaginar que segueixes aquí. Tinc por de mirar per la finestra. Por. És l'única sensació que puc descriure, perquè és l'únic que sento des que vas marxar. Por. Por dels rojos, que un dia truquin a la porta i em deixin el meu cos sense vida jaient en silenci al terra de la cuina, que em facin el mateix que fan a les monges... Em fa por sortir al carrer, que una de les bales em travessi, que em consumeixi com el foc consumeix el paper... fràgil, indefens... I em fa por que aquesta carta no arribi perquè potser ja no respires, pare. Potser estic escrivint un cos atrapat en l'infinit. Llavors potser els teus ulls ja no podran ballar al ritme de les meves paraules, ni podràs mirar com jo, la teva "petita Mar" ja no és tan petita com la recordes. Ja saps com m'agradaven els teus ulls, sempre brillants, sempre observant. També els trobo a faltar. Era l'única part del cos en la que ens deien que ens assemblàvem.

Però el que més m'espanta és que no pugui tornar a tenir la capacitat d'estimar. Tot és silenci des que vas marxar. Sento indiferència, sento que no pertanyo a aquí. o si veiés Boo translúcid, mirant-lo. Que hagis marxat em fa sentir aïllada a qualsevol tipus d'afecte o sentiment. És per això que m'intento mantenir ocupada durant el dia: rento, cuino, banyo l'àvia, faig els llits, cuso, i menjo la petita porció de menjar que puc consumir. No hi ha menjar per a tothom.

I no dormo, pare. Només aconsegueixo malsons que em porten ansietat. No puc dormir amb el soroll de les avionetes sobrevolant Boo. Sento el meu cor accelerat bombejant preocupació i desesperació. Perquè la intranquil·litat ens porta a la bogeria. Estic preocupada per tu. Ho saps, oi? T'aprecio molt. T'ho he dit algun cop, oi? També penso que mai diem t'estimo tantes vegades com la persona s'ho mereix. I jo t'estimo molt, pare. T'estimo més que a ningú.

I sé que guanyarem, pare, Sé que els nacionals guanyaran; falta molt poc. Perquè et tenen a tu al seu costat. Un lluitador, un exemple. I qui sap, potser algun dia jo pugui servir al país com ho has fet tu. Potser algun dia les dones s'afegiran a lluitar pels drets humans. Algun dia...
I sé que la mare no aprova el meu pensament. Ella només vol que em casi i que tingui molts fills. Però jo no sóc com la mare. Jo vull ser feliç. I no sé si necessito un home per completar-me, perquè jo sóc feliç, pare, tal i com sóc.

Recorda que aquí seguim lluitant per tu, dia a dia, esperant-te. I que podríem estar pitjor. Perquè ara, cada cop que em senti sola, pensaré que estaràs llegint aquesta carta, i que, per fi, després de 546 dies de patiment, tindràs uns instants per somriure, recordant-nos. I també pensa que aquell paper fràgil i espantat del que et parlava abans pot convertir-se en una flor, i el foc en l'aigua que la faci créixer. Perquè si hi ha una cosa que he après en aquest any i mig és que el dolor et mastega i t'escup, però al final és el que et fa apreciar la fortalesa humana i et recrea com el resultat d'anys de resistència.

Aguanta. Ja falta poc. T'estimo.

Mar
14 de gener de 1938

Les guanyadores dels premis, amb la professora de l'Escola Thau, Montserrat Villagrasa, i Ignasi Almirall, un dels membres del jurat.

Accèsit: *El meu passat*
Autora: Dana Mowszet Basel (Escola Thau Sant Cugat, curs 3r,d'ESO-C)

Avui 28 de juliol de l 2018, els meus pares, Alejandro i Laura, estan més estranys que de costum. No sé el perquè, però, cada cop que em giro, estan murmurant. La intriga em supera i cada vegada les ganes de saber em consumeixen més.
-- Què està passant? Algú m'ho explica?
El meu pare va respondre:
-- Bé, Dana. Ja era hora que et donéssim això.
Vaig tallar-lo de cop i vaig afegir:
-- El què?
Llavors la meva mare va continuar:
-- Dana... Un segon. Aquest és un tema important i delicat d'explicar. Et donarem una carta que et va escriure la teva besàvia fa molt de temps.
Van posar la carta damunt de la taula del menjador. Semblava vella i estava una mica estripada i plena de brutícia.
La vaig obrir amb cura de no fer-la més malbé. Estava escrita en una lletra petita i delicada; molt semblant a la meva. Això em va tranquil·litzar.
La carta deia així:
Estimada besnéta,
Avui vull explicar-te una de les històries més difícils que ha passat la nostra família.
Ara ja tinc uns vuitanta anys. Quan jo era petita, va passar una desgràcia per a tota la gent de l'època: la Segona Guerra Mundial.
Aquesta guerra va afectar molt a totes les minories: gitanos, gent amb problemes de discapacitat, i també, jueus. Sí, els jueus... la gent del nostre poble. Gent que no havia fet cap mal a ningú i que no era pas cap amenaça. Només per ser d'una religió diferent eren jutjats i destinats a un fi.
Jo vivia amb els pares, Israel i Fanny, i la meva germana petita Ida. Anàvem a una escola privada de Romania i, un dia, en tornar de l'escola, van notar que alguna cosa no anava bé. Al carrer hi havia un ambient estrany i dens. Vam arribar a casa i a l'obrir la porta, els meus pares ens abraçaren amb els ulls plens de llàgrimes. Ens van fer seure per sopar i ens van dir que havíem de marxar cap a Espanya. Ja teníem les maletes fetes i ens van donar diners.
El primer que li vaig preguntar a la mare era si ells venien amb nosaltres. La seva resposta va ser que no, i que després d'un temps vindrien a veure'ns.
Vam marxar cap a Espanya on vam agafar un vaixell. Vam passar mesos a alta mar fins arribar al nostre destí: Argentina. Allà uns parents llunyans ens esperaven.
Aquí és on vam crear la nostra família perquè lamentablement mai més vam tornar a veure els nostres pares.
Un petó molt gran. T'estimo, princesa.
La teva besàvia